

태권도

Taekwon-Do

Historier og Eventyr

- Konsentrasjon
- Et dilemma...
- Mesteren og hans 3 sønner
- Å vinne en kamp uten å sloss
- Eleven som ville ha sort belte

Konsentrasjon

Etter å ha vunnet flere bueskyttingskonkurranser utfordret den unge og selvsikre mesteren en Zen mester som var viden kjent for sine ferdigheter med pil og bue. Den unge mannen demonstrerte bemerkelsesverdig tekniske ferdigheter når han på første forsøk traff midt i sentrum av en blink som stod langt unna. På sitt andre skudd kløvde han så den første pilen i to.

"Sånn", sa han til den gamle mannen, "se om du greier å slå den!".

Helt uforstyrret løftet ikke Zen-mesteren buen sin, men gav heller tegn til at den unge bueskytteren skulle følge ham opp på fjellet. Den unge bueskyteren var nysgjerrig på den gamle mannens intensjoner, og fulgte ham høyt opp i fjellet til de kom til en dyp kløft der det bare var en skrøpelig og ustødig tømmerstokk som bro. Zen-mesteren gikk rolig ut på midten av denne farlige og tynne broen, siktet med buen på et tre som stod langt unna, og traff blink uten å foretrekke en mine.

"Nå er det din tur", sa han idet han elegant spaserte tilbake på trygg grunn. Den unge mannen stirret livredd ned i den mørke og tilsynelatende bunnløse kløften. Han greide ikke å få seg til å gå ut på den ustødige tømmerstokken, og i hvert fall ikke å gå utpå og skyte med pil og bue.

"Du er veldig dyktig med buen" sa mesteren idet han kunne føle sin motstanders forlegenhet, "men du mangler dyktighet med ditt indre som slipper løs pilen".

Et dilemma...

Du kjører i bilen din på en vill, stormfull natt. Du passerer så et busstopp og ser tre personer venter på bussen:

- * En gammel dame som ser ut som hun skal dø hvert øyeblikk.
- * En gammel venn som har reddet livet ditt tidligere.
- * Den perfekte mann eller dame som du har drømt om i alle år.

Hvem ville du velge å tilby å sitte på med deg når du vet at du bare kan ha en passasjer med deg i bilen din?

Tenk før du leser videre... Dette er et moralsk/etisk dilemma som én gang faktisk ble brukt som et spørsmål som en del av et jobbintervju.

Har du tenkt ferdig?

Du kunne plukke opp den gamle damen fordi hun kommer til å dø, og derfor burde redde henne først, eller du kunne ta din venn fordi han/hun har reddet ditt liv en gang, og dette ville være den perfekte måten å betale han/henne tilbake på - selv om det da kan hende at du aldri klarer å finne din perfekte drømmepartner igjen.

Den kandidaten som ble ansatt (av 200 søkere) hadde ingen problemer med å komme opp med sitt svar. Han svarte enkelt: "Jeg vil gi bilnøkklene til min gode venn og la han/henne kjøre den gamle damen til sykehuset". "Jeg ville bli stående igjen og vente på bussen sammen med min drømmekvinne".

Noen ganger vinner vi mer om vi har muligheten til å gi opp våre stae og strenge grenser. Glem aldri å "Tenke utenfor boksen".

Mesteren og hans 3 sønner

En gang for lenge siden levde det en taekwon-do master i Korea som var berømt over hele landet. Da en annen master var på besøk, ønsket han å demonstrere sine kunnskaper som han hadde gitt videre til sine sønner.

Masteren plasserte så en tung metallvase oppå kanten av skyvedøren inn til stuen sin, og satte den fast med et stykke bambus og en spiker på en slik måte at vasen kunne falle i hodet på den første personen som gikk inn i rommet når døren ble åpnet.

Imens de satt i stuen og pratet og drakk te ropte masteren på sin eldste sønn som kom med en gang. Før han åpnet døren til stuen følte han at vasens tilstedeværelse og dens posisjon. Han skjøv opp døren med sin høyre hand og puttet samtidig sin venstre hand inn i døråpningen slik at han med letthet fanget vasen før den falt i bakken. Han lukket døra og satte vasen på plass, før han gikk fram og hilset på de to masterene. "Dette er min eldste sønn", sa verten smilende. "Han har lært mye og kommer utvilsomt til en dag å bli en taekwon-do master som meg".

Den andre sønnen ble så kalt inn i stuen. Han gikk inn døra uten å nøle, og fanget vasen i siste øyeblikk, i det den var i ferd med å treffe ham i hodet. "Dette er min andre sønn", sa masteren. "Han har fortsatt mye å lære men han blir bedre og bedre for hver dag som går".

Så ble den tredje sønnen kalt inn i stuen. Han formerlig sprang gjennom døra og ble truffet i hodet av vasen. Vasen var tung og hard, og slaget mot hodet var hardt, men før vasen traff bakken hadde sønnen med en rask bevegelse delt metallvasen i to med et velrettet og lynraskt spark. "Dette er min yngste sønn", sa masteren. "Han er den minste i familien og har fortsatt mye å lære".

Å vinne en kamp uten å sloss

Det var engang i Kina for lenge siden, en familie som eide en liten gård. Faren arbeidet hardt for å drive gården godt, slik at han kunne overlate den til sine to sønner når han døde. Den eldste sønnen het Der-Shin og var gift. Den yngste var ugift, og het Der-Yi.

En dag ble faren svært syk, og visste at han snart skulle dø. Han kalte på sønnene sine, og sa til dem; "Jeg vil at dere begge to skal overta gården. Del likt, og hjelp hverandre til å lykkes. Jeg håper den vil gi dere like mye glede som den har gitt meg". Med disse ordene sovnet faren stille inn. Sønnene delte eiendommen seg imellom, og startet arbeidet med å bygge hver sine gårder. De samarbeidet, og hjelp hverandre med de vanskeligste oppgavene.

Men det gikk ikke lenge etter farens død, før Der-Shins kone mente at hun og Der-shin ikke hadde fått nok land. Tross alt var jo Der-Yi alene og trengte ikke så mye jord som dem, så hun begynte å påvirke mannen sin til å kreve mer land fra broren. Til slutt, etter mye press og mas, gav Der-Shin etter for sin kone. Siden Der-Shin var atskillig større og sterkere, var det ikke stort annet Der-Yi kunne gjøre, enn å bare i stille sinne la broren få det han hadde krevd. Der-Shins kone på sin side, var fortsatt ikke fornøyd. Når hun hadde sett hvor lett alt hadde gått, begynte hun atter en gang å presse mannen sin til å kreve mer land fra Der-Yi. Og igjen måtte Der-Yi gi etter for brorens krav. Der-Shins kone ble aldri fornøyd, og krevde til slutt at Der-Yi måtte overlate all jorda til dem.

Der-Yi ba om hjelp fra slektninger og venner, og ba dem om å megle i konflikten. Men ingen ville hjelpe. De visste at det var urettferdig at Der-Yi skulle bli tvunget bort fra sin egen eiendom, men de visste også om Der-Shins voldsomme temperament, og var redde. Der-Yi bestemte seg for å stå for det han mente var riktig, og ble værende. Da banket broren han så ille, at han til slutt ikke hadde noe valg, annet enn å likevel dra avgårde. Han startet en tilværelse som reisende tigger.

En dag mens han var i Jeou Lien-fjellregionen til Fujian provinsen, la han merke til en gruppe Shaolin-prester* som var i byen for å handle mat. Han visste at de var dyktige kung fu og kampkunst utøvere, og tenkte at om bare han kunne lære kung fu så ville han klarte å bekjempe Der-Shin, og få tilbake jorda si. Han bestemte seg for å følge munkene tilbake til tempelet, for så å be dem om å bli hans læremestere. Da de kom frem ba han om å få snakke med ypperstepresten. Da han ble tatt med for å møte denne, knelte Der-Yi og sa:

"Høyst ærede sifu**, kan du være så snill å ta imot meg som din elev i kampkunst". Ypperstepresten hilste ham velkommen og spurte hva han hadde på hjertet. Der-Yi fortalte sin triste historie, og la frem sitt ønske. Ytterstepresten så på ham, tenkte i noen minutter og sa:

"Der-Yi, om du er villig til å ta del i den smertelige harde treningen det innebærer, vil jeg ta deg i lære her. "I dyp takknemlighet, knelte Der-Yi, bukket for ypperstepresten og sa: "Jeg skal respektere, adlyde og tjene deg godt. Jeg skal ikke skuffe deg!".

Tidlig neste morgen ble Der-Yi kalt inn i bakgården. Ypperstepresten sto like foran et lite tre og holdt en kalv i armene sine. Han sa: "Før du kan lære Kung Fu må du bygge opp styrke. For å gjøre det må du holde denne kalven mens du hopper over treet - femti ganger om morgenen og femti ganger om kvelden." Der-Yi ble så glad for at han fikk en sjanse til å vise at han kunne bli en god elev, så han svarte: "Ja mester, det er en enkel oppgave, og jeg vil oppfylle den hver dag." Fra denne dag, hold Der-Yi kalven i armene og hoppet over treet hver morgen og hver kveld. Dagene gikk, ukene gikk, månedene gikk, årene gikk. Kalven vokste til en ku, og det lille treet ble til en stort tre. Fortsatt holdt Der-Yi kua i armene og hoppet over treet.

En dag ba Der-Yi om å få treffe ypperstepresten. Han var spent og litt nervøs. Han håpet at han hadde gjort seg fortjent til yppersteprestens tillit. Der-Yi spurte ham: "Kjære mester, jeg har holdt kua og hoppet over treet i tre år allerede. Tror du jeg er sterk nok til å trene kung fu?" Ypperstepresten så på ham og kua. Han smilte og sa: "Der-Yi, du trenger ikke lære mer. Du har fullført din Kung Fu-trening. Din styrke er stor nok til å få tilbake jorda di. Ta kua med deg hjem å bruk den til å arbeide på jordet." Der-Yi så overrasket på ypperstepresten og spurte: "Hvis jeg ikke har lært meg noen kampkunst, hvordan skal jeg kunne bekjempe min bror om han kommer for å sloss?" Ypperstepresten lo og sa: "Ikke vær redd om din bror kommer for å sloss. Alt du trenger å gjøre er å løfte opp kua og løpe mot ham. Det vil ikke bli noen kamp."

Der-Yi trodde bare halvveis på ypperstepresten. Han var skuffet og ulykkelig og undret også om ypperstepresten fleipet med han. Men han tok kua meg seg og forlot Shaolin-tempelet.

Da han kom hjem begynte han å arbeide med jorda. Der-Shin oppdaget snart brorens hjemkomst. Han bestemte seg for å banke opp broren og lære han noen han sent ville glemme. Etter det ville han aldri komme tilbake. Da Der-Yi kom til rismarken, så han broren komme løpende mot ham, brølende i sinne. Der-Yi husket hva ytterstepresten hadde sagt. Han plukket opp kua og løp mot Der-Shin. Denne overraskelsen sjokkerte Der-Shin. Han kunne ikke tro at broren hadde slik en styrke. - Han snudde og løp bort, for aldri å komme tilbake igjen.

Hva har vi lært av denne historien? Den har to moralske budskap:

Det første er at du trenger tålmodighet og utholdenhet for å lykkes. Stor suksess kommer fra mange små seire. Det andre er at den beste måten å vinne en kamp på er å ikke kjempe.

Konklusjon: Ofte kan du vinne en kamp med visdom, og det er bedre en å banke noen. Å dominere andre ved vold er den dårligste metode av alle. Den vise mann finner visdom i sine tap. Slik takler han de aggressive.

* Shaolin: Ordet betyr ungt tre. Shaolin-templet er et tempel der munkene og prester i buddhistreligionen studerte og forkynte.

** Sifu: Betyr lærer(si) og far (fu). Dette betyr at eleven skal respektere instruktøren som en lærer samt en far. I vesten har Sifu fått navnet "master".

Eleven som ville ha sort belte

En taekwon-do elev gikk til sin instruktør og spurte:

"Jeg skal gi alt for å bli så god som over hodet mulig i taekwon-do. Hvor lang tid vil det ta før jeg får sort belte?"

Instruktøren svarte i et normalt toneleie:

"Ti år"

Litt utålmodig spurte eleven igjen:

"Men jeg vil ha sort belte raskere enn det! Jeg skal jobbe veldig hardt og trene hver dag - 10 timer eller mer hvis jeg må! Hvor lang tid vil det ta da?"

Instruktøren tenkte seg om et lite øyeblikk, før han svarte:

"20 år".

Eleven skjønnte ikke instruktørens svar, og lurte på hvorfor det ble å ta lengre tid å få sort belte jo mer han trente.

"Hvis ett av dine øyne er totalt fokusert på målet, så har du bare ett øye som kan følge stien som leder til målet", svarte instruktøren.

De fire fluene

En taekwon-do master satt rolig og spiste sin middag i et lite vertshus, imens han ignorerte totalt de fire fluene som surret rundt ham og middagen hans. Tre røvere kom inn, og de oppdaget med en gang de fantastisk fine smykkene som masteren hadde rundt halsen sin. De ble misunnelige på masteren, for disse smykkene var verdt en formue.

De tre røverne smilte selvsikkert til hverandre - mannen virket å være forsvarsløs alene mot de tre. De satte seg ned ved nabobordet til mannen og begynte høylydt å gjøre narr av ham i håp om å provosere frem en duell. Etersom mannen ignorerte dem totalt, begynte de å opptre mer og mer frekt og provoserende.

Med ett løftet masteren rolig spisepinnene som han nettopp hadde spist risen sin med og nesten uten å bruke en muskel slo han de fire fluene som surret rundt ham med fire raske, presise slag, hvorpå han med den største ro og selvsikkerhet la ned pinnene uten så mye som å se på de tre røverne. En tung og vedvarende stillhet fulgte, og etter å ha vekslet noen korte blikk innså de tre røverne at foran dem satt en mann med forbidable evner, og livredd stakk de av fra vertshuset.